

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **D. H.**, zastoupené Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Sofijská 890/31, Děčín, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2007, č. j. 530/9/UI/07/Zm, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2008, č. j. 11 Ca 59/2007 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2007, č. j. 530/9/UI/07/Zm, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Ústí nad Labem ze dne 9. 11. 2006, č. j. 44/OOH/0605130.17/06/ULR, kterým byla žalobkyně jakožto fyzické osobě oprávněné k podnikání uložena dle § 66 odst. 3 písm. d) a § 67 odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), pokuta ve výši 600 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč. Žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu tím, že v době od 2. 12. 2005 do 1. 2. 2006 provozovala v objektu areálu skladů bývalého podniku Potraviný Děčín na pozemcích p. č. 527 a p. č. 528 v katastrálním území Š. zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů bez platného a účinného souhlasu příslušného krajského úřadu, čímž porušila povinnost stanovenou v § 14 odst. 1 zákona o odpadech.

Žalobu, kterou žalobkyně brojila proti uvedenému rozhodnutí žalovaného, Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 31. 1. 2008. V odůvodnění zejména konstatoval, že zákonodárce stanovením sankce za porušení povinnosti uvedené v § 14 odst. 1 zákona o odpadech zcela jednoznačně vyjádřil, že takovéto protiprávní jednání považuje za společensky nebezpečné. Žalobkyně nijak nezpochybnila skutečnost, že ke dni 2. 12. 2005 byla obeznámena s nutností souhlasu krajského úřadu s provozováním zařízení k nakládání s odpady. Závěr správních orgánů, že v období, za které jí byla pokuta uložena, tímto souhlasem nedisponovala, pak nezpochybnila ani námitka, že žádost o udělení souhlasu žalobkyně podala dne 31. 1. 2006 a tento jí byl (na základě další žádosti) vydán dne 22. 5. 2006. K námitce nepřiměřenosti uložené sankce pak soud zejména uvedl, že správní orgány přihledly k závažnosti ohrožení životního prostředí a vzaly v úvahu též další okolnosti. Jednalo se o opětovné porušení povinnosti – v lednu 2006 žalobkyně do provozovaného nelegálního zařízení k nakládání s odpady přijala odpad již poté, kdy nabylo právní moci rozhodnutí orgánu ochrany životního prostředí, kterým jí byla za porušení § 14 odst. 1 zákona o odpadech na jiné provozovně uložena dílčí pokuta; v roce 2005 žalobkyně nakládala s odpady v množství desítek až stovek tun; z původní žádosti žalobkyně nevyplývalo, že v daném zařízení bude docházet i k fyzickému nakládání s odpady. Jako okolnost polehčující byla posouzena spolupráce žalobkyně se správními orgány v průběhu správního řízení. Soud dále uvedl, že ani samotná doba protiprávního jednání nemůže být důvodem pro uložení nižší sankce, neboť je nutno zohlednit všechny okolnosti posuzovaného jednání. Žalobkyně o povinnosti souhlasu krajského úřadu s provozem zařízení věděla již nejméně od 15. 9. 2005, kdy byla orgány ochrany životního prostředí provedena kontrola na její druhé obdobné provozovně. Žádost o vydání souhlasu pak byla krajskému úřadu doručena až dne 6. 2. 2006, tedy až po provedení kontroly Českou inspekcí životního prostředí v provozovně Š. Žalobkyni pak nic nebránilo, aby žádost podala již bezprostředně po kontrole provedené krajským úřadem dne 2. 12. 2005. Sama žalobkyně do protokolu uvedla, že zjištěných nedostatků si je vědoma od listopadu 2005. Vzhledem k opakovanosti protiprávního jednání správní orgány správně aplikovaly § 67 odst. 3 zákona o odpadech. V daném případě sice nenastal škodlivý následek, tento však nutně nastat nemusí, ze zákona o odpadech vyplývá, že pro trestnost jednání zcela postačí ohrožení životního prostředí, což správní orgány řádně odůvodnily.

K otázce splnění podmínek pro snížení uložené pokuty či pro upuštění od potrestání soud uvedl, že předmětná sankce není zjevně nepřiměřená. Správní orgány uvedly, jaké zjištěné skutečnosti vzaly v úvahu ve prospěch i neprospěch žalobkyně a tuto úvahu soud shledal dostatečnou. Uložená pokuta je v jedné třetině rozpětí zvýšené (§ 67 odst. 3 zákona o odpadech) zákonné sazby a její výše vyplynula z posouzení závažnosti ohrožení životního prostředí protiprávní činností žalobkyně. Správní orgány zohlednily i skutečnost, že žalobkyně vycházela z nesprávného stanoviska krajského úřadu z roku 2003, postižena sankcí však byla až od doby, kdy byla provedena prvá kontrola.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. Uvedla, že opakovaně zdůrazňovala nesprávný úřední postup Krajského úřadu Ústeckého kraje, který nedostatečně posoudil a poté zamítl její žádost o udělení souhlasu k provozování zařízení k nakládání s odpady dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech ze dne 22. 8. 2003. Námitku nesprávného postupu krajského úřadu uznal i žalovaný. Na tuto skutečnost navazovala i námitka žalobkyně o nepřiměřenosti uložené sankce. Soud shledal pokutu přiměřenou, nedostatečně však (stejně jako správní orgány) zohlednil nesprávné stanovisko krajského úřadu a též závažnost porušení povinností stěžovatelky, míru zavinění a okolnosti, za kterých došlo k protiprávnímu jednání. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně též požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů následujících po předložení věci rozhodl přímo ve věci samé.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých závěrech.

Kasační stížnost není důvodná.

Žalobkyně zejména namítla, že v jejím případě nebylo vzato v úvahu původní nesprávné stanovisko krajského úřadu k její žádosti o udělení souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech k provozovně v objektu areálu skladů bývalého podniku Potravinářský průmysl Děčín ze dne 22. 8. 2003.

V tom se však žalobkyně mýlí. Jak vyplynulo ze správního spisu, vedly původně správní orgány se žalobkyní řízení s tím, že se měla deliktního jednání dopustit v období od 1. 1. 2005 do kontroly provedené Českou inspekcí životního prostředí dne 1. 2. 2006. V průběhu správního řízení však v tomto ohledu dospěly k závěru, že v období od 1. 1. 2005 do 2. 12. 2005 žalobkyně předmětné zařízení k nakládání s odpady provozovala sice neoprávněně, neboť neměla platný a účinný souhlas krajského úřadu, to však na základě nesprávné informace Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 30. 9. 2003, který nedostatečně posoudil její žádost o udělení souhlasu a sdělil, že tento v daném případě není třeba. Ode dne 2. 12. 2005, tedy od provedení kontroly provozovny krajským úřadem, však již žalobkyně o nutnosti příslušného souhlasu s provozem zařízení prokazatelně věděla. Předmětem potrestání žalobkyně pak správní orgány na základě uvedených skutečností učinily nelegální provozování zařízení k nakládání s odpady až v období od 2. 12. 2005 do 1. 2. 2006. Z takto časově určeného rámce deliktního chování žalobkyně pak vycházel i krajský soud. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány i městský soud braly skutečnost nesprávné informace krajského úřadu v potaz již při samotném posuzování znaků skutkové podstaty správního deliktu, což se nepochybně nepřímým odrazilo též ve stanovení výše uložené pokuty.

Kasační soud se pak neztotožnil ani s obecněji uvedenou námitkou nezohlednění závažnosti porušení povinností žalobkyně, míry jejího zavinění a okolností, za nichž došlo k protiprávnímu jednání. Správní orgány, a poté (v rámci žalobních bodů) i městský soud, se v odůvodnění rozhodnutí podrobně zabývaly jednotlivými znaky skutkové podstaty správního deliktu, a to i z hledisek žalobkyní uvedených. V úvahu přitom vzaly vedle již výše uvedeného zejména skutečnost, že zařízení k nakládání s odpady žalobkyně ve Š. provozovala bez souhlasu krajského úřadu i přesto, že již byla za stejné jednání na jiné provozovně (S.) pravomocně potrestána. Neučinila včas opatření k nápravě, když novou žádost o vydání souhlasu podala až dne 6. 2. 2006. V úvahu vzaly rovněž otázku nedovolených dovozů odpadů ze zahraničí, neschopnost zpracování dovezeného množství odpadů, nezabezpečení zpracovávaných odpadů před možným únikem do životního prostředí a možností přístupu nepovolaných osob, skutečnost, že v provozovně docházelo též ke zpracování a úpravě přijatých odpadů, a to bez schválení této činnosti příslušnými správními úřady (stavební úřad, krajská hygienická stanice) a ačkoliv v původní žádosti o vydání souhlasu ze dne 22. 8. 2003 žalobkyně deklarovala pouze sběr a výkup odpadů; zohlednily na druhé straně i okolnosti polehčující, tedy již zmíněné stanovisko krajského úřadu ze dne 30. 9. 2003 a též spolupráci žalobkyně se správními orgány.

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2008

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu